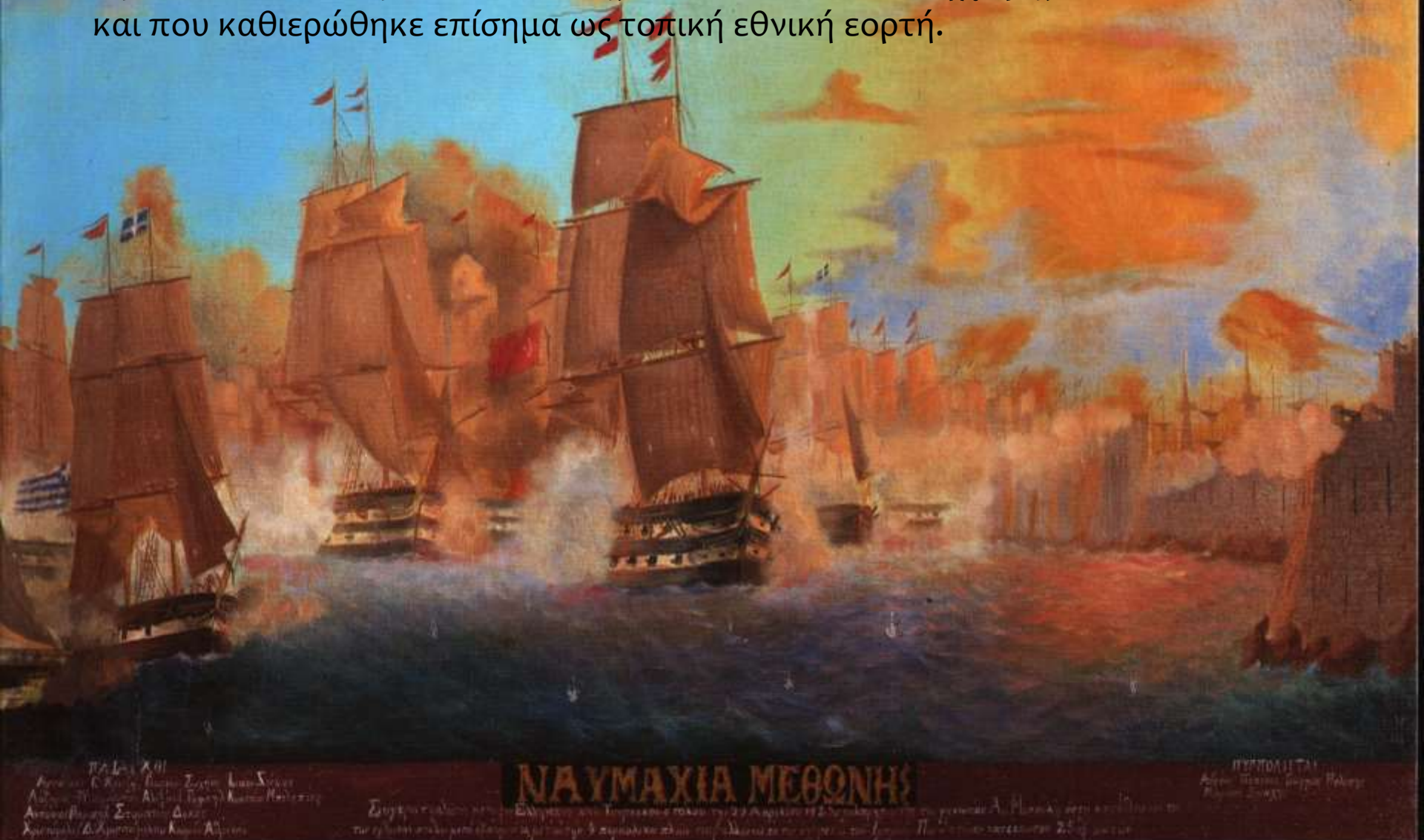

Το αντίγραφο της υδατογραφίας με τη «Ναυμαχία της Μεθώνης» που χάρισε στο σχολείο μας ο πρώην Δήμαρχος Μεθώνης Ηρακλής Μιχελής και που βρίσκεται στο Μουσείο της Ύδρας, καθώς και στο Ναυτικό Μουσείο Ελλάδος, αποτέλεσε την αιτία ανάδειξης του τόσο σημαντικού ναυτικού εγχειρήματος του Μιαούλη και που καθιερώθηκε επίσημα ως τοπική εθνική εορτή.

ΠΡΩΤΟΙ ΚΑΙ
Αντιστράτηγος Κωνσταντίνος Μιαούλης
Αναστασίου Μιαούλη
Αναστάσιος Στρατηγός
Χριστόφορος Χριστοφορίδης
Λεωνίδας Σαχινάκης
Κωνσταντίνος Μιαούλης

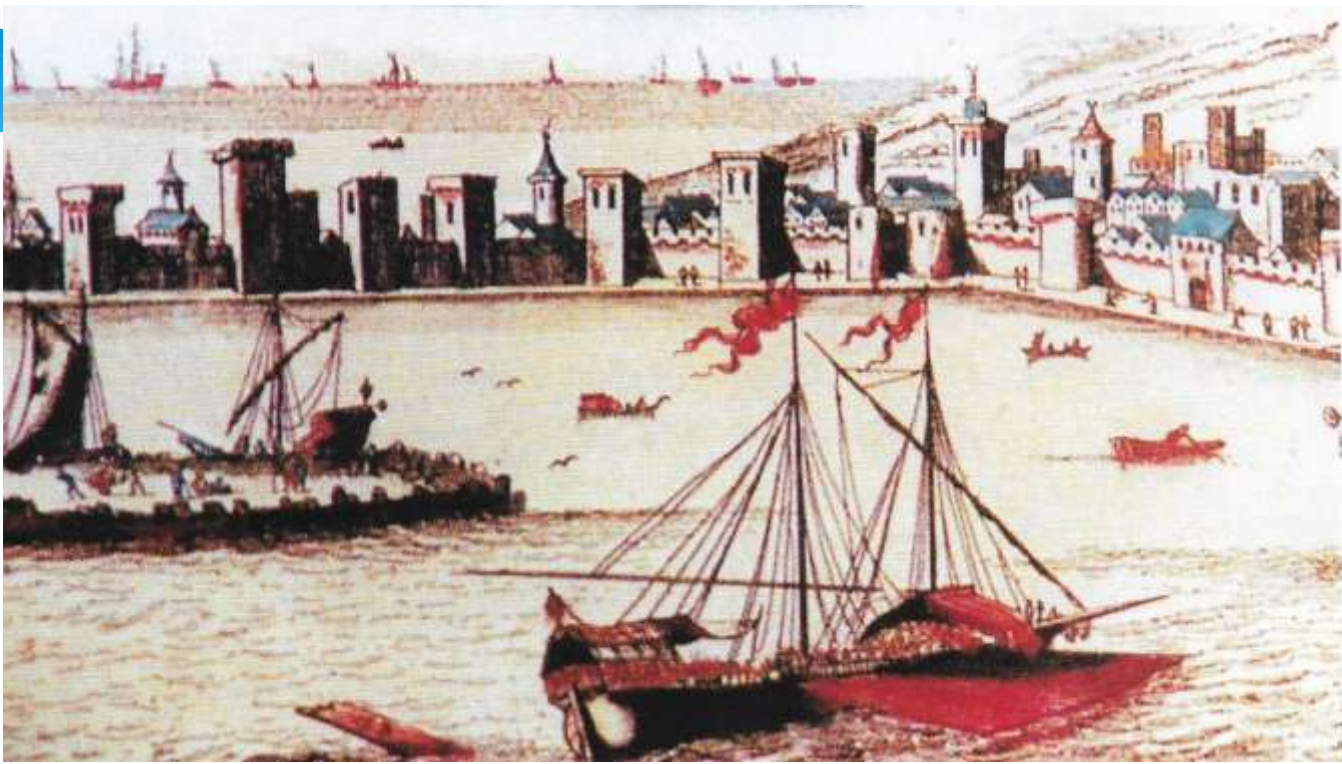
ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΜΕΘΩΝΗΣ

Συγκρούση μεταξύ Ελληνικών και Τουρκεσικών πολεμικών πλοίων στις 27 Απριλίου 1826, κατά τη διάρκεια της Επανάστασης του 1821. Η μάχη έληξε με την ήττα των Ελλήνων, οι οποίοι έχασαν 3 πλοία και 200 άνδρες. Οι Τούρκοι έχασαν 2 πλοία και 100 άνδρες.

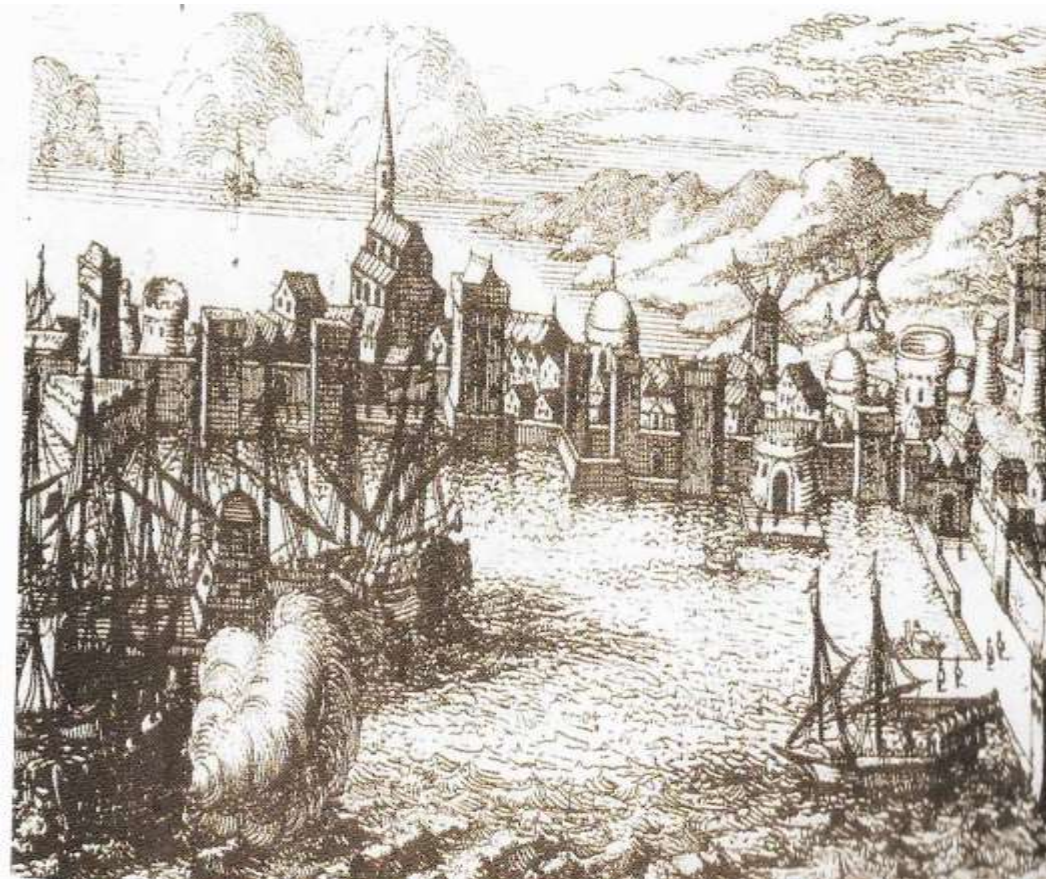
ΠΥΡΡΑΙΤΑΙ
Αντιστράτηγος Πύρρος Βούρας
Πύρρος Βούρας

Απρίλιος 1825. Η κύρια δύναμη του ελληνικού στόλου βρισκόταν υπό το Ναύαρχο Μιαούλη στο νησί Πρώτη, παρακολουθώντας τις κινήσεις του Αιγυπτιακού στόλου. Δεν κατόρθωσε όμως να προκαλέσει καμιά βλάβη σε αυτόν, επειδή κυρίως δεν είχε αρκετό αριθμό πυρπολικών. Βέβαια το θάρρος και η αυτοθυσία δεν έλειπαν από τους πυρπολητές και αυτό φαίνεται από το ότι Ανδρέας Πιπίνος και Γεώργιος Πολίτης δέχτηκαν την εισήγηση του Σαχίνη να επιχειρήσουν την πυρπόληση του Αιγυπτιακού Στόλου στον όρμο του Ναυρίνου. Όμως ο Μιαούλης δε θεώρησε δυνατό ένα τέτοιου είδους τόλμημα και η εισήγηση του Σαχίνη δεν έγινε αποδεκτή. Μετά από αυτά ο Μιαούλης, αφού συνεννοήθηκε με τον αρχηγό της Σπετσιώτικης Μοίρας Νικόλαο Σύρμα, η οποία αναλαμβάνει την παρακολούθηση του εχθρού, αποφασίζεται να μεταβεί η Υδραϊκή Μοίρα στην Καλαμάτα για τον παλαμισμό των πλοίων τα οποία, επειδή είχαν παραμείνει αρκετό καιρό απαλάμιστα, είχαν καταστεί βραδυκίνητα.

Στις **30 Απριλίου 1825** η Υδραΐκη Μοΐρα ξεκινά για την Καλαμάτα. Περί την 11^η ώρα και ενώ βρισκόταν κοντά στη Σαπιέντζα συναντά τις ενισχύσεις που είχαν ζητηθεί από την Ύδρα και ήταν δύο πολεμικά υπό τους Αντώνιο Ραφαήλ και Κων/νο Μπελεμπίνη καθώς και τέσσερα πυρπολικά τα οποία διοικούσαν οι πλοίαρχοι Αναγνώστης Δημαμάς, Δημήτριος Τσάπελης, Αντώνιος Μπίκος και Μαρίνης Σπαχής. Όταν μάλιστα πληροφορήθηκε ο Μιαούλης από μία Ιονική γολέτα ότι στη Μεθώνη ήταν αγκυροβολημένα είκοσι μικρά και μεγάλα πολεμικά καθώς και φορτηγά πλοία, θέλοντας να εκδικηθεί την απώλεια της Σφακτηρίας αποφασίζει να επιτεθεί αμέσως με τα πυρπολικά του.

Μόλις ανακοίνωσε την απόφασή του στους πλοιάρχους των πλοίων και των πυρπολικών, ο Σπετσιώτης Τσούπας, ο οποίος ακολουθούσε τον Μιαούλη για να ενημερώνει τη Σπετσιώτικη Μοίρα για τις κινήσεις του εχθρού, συνεννοήθηκε με τον Υδραίο πυρπολητή Γεώργιο Πολίτη και κινήθηκε, χωρίς τίποτα να γνωρίζει ο Μιαούλης, εναντίον του Αιγυπτιακού Στόλου. Τα δύο πυρπολικά είχαν φτάσει το μικρό νησάκι που βρίσκεται απέναντι από το λιμάνι, όταν ο Μιαούλης βλέποντας αυτά ανακαλεί με σήματα τους πυρπολητές γιατί η μεμονωμένη ενέργειά τους ίσως ματαίωνε την επιτυχία του σχεδίου του. Και ο μεν Τσούπας επιμένει στην απόφασή του, ενώ ο Πολίτης υπακούει στο Ναύαρχο και επιστρέφει. Κατόπιν τούτου αναγκάζεται και ο Τσούπας να οπισθοδρομήσει.

Όταν φύσηξε κατάλληλος άνεμος, ο Μιαούλης έδωσε διαταγή τα μεν πλοία να πλησιάσουν, τα δε πυρπολικά να επιτεθούν. Ενώ τα πολεμικά ναυμαχούσαν με τα εχθρικά πλοία που βρίσκονταν έξω από το λιμάνι, τα πυρπολικά με τους γενναίους πυρπολητές Γεώργιο Πολίτη, Ανδρέα Πιπίνο, Αναγνώστη Δημαμά, Δημήτριο Τσάπελη, Αντώνιο Μπίκο και Μαρίνη Σπαχή επέπεσαν εναντίον των αραγμένων πλησίον του τείχους πλοίων. Η επιτυχία των πυρπολητών ήταν πλήρης και μετά από λίγη ώρα τα βρισκόμενα στο λιμάνι πλοία παραδόθηκαν στις φλόγες των πυρπολικών. Τέσσερις φρεγάτες, τρεις κορβέτες, δώδεκα βρίκια και όλα τα φορτηγά και μαζί επτά Αυστριακά έγιναν παρανάλωμα της φωτιάς.

Η επιτυχία όμως αυτή του ελληνικού στόλου δεν περιορίστηκε στην καταστροφή μόνο των εχθρικών πλοίων, αλλά προξένησε ζημιές και στην πόλη. Όταν η φωτιά των καιόμενων πλοίων έφτασε στις πυριτιδαποθήκες επακολούθησαν εκρήξεις και η φωτιά, με τις ανατινάξεις κυρίως εκείνων των πλοίων τα οποία βρίσκονταν κοντά στο τείχος, χύθηκε μέσα στο Φρούριο. Η πόλη της Μεθώνης παραδόθηκε στις φλόγες και καιγόταν πέντε ολόκληρες ώρες.

Οι καταστροφές στην πόλη της Μεθώνης από την φωτιά και τις εκρήξεις ήταν μεγάλες. Σχεδόν το ένα τρίτο των σπιτιών είχε καταστραφεί. Τα συντρίμια των κατεστραμμένων Αιγυπτιακών πλοίων κάλυψαν όλα τα παράλια της Πυλίας και έφθασαν ως την Καλαμάτα. Και αυτά όλα τα επέτυχαν οι Έλληνες χωρίς καμιά απώλεια χωρίς ούτε ένας ναύτης να φονευθεί, πράγμα το οποίο ενισχύει τη γνώμη ότι αν οι Έλληνες δεν είχαν εμλακεί στον εμφύλιο πόλεμο και αν η Κυβέρνηση είχε φροντίσει για το στόλο, μπορούσε εύκολα να εμποδιστεί ή και να ματαιωθεί η απόβαση του Ιμπραήμ.

Ο Αιγύπτιος στρατηγός Ιμπραήμ βρισκόταν στο Ναβαρίνο όταν έγινε η πυρπόληση του στόλου στη Μεθώνη και άκουσε ο ίδιος τις βροντές από τις εκπυρσοκροτήσεις. Όχι μόνο καθόλου δεν ταραχτηκε, αλλά με ψυχραιμία συνέχισε τις προσπάθειές του για την πραγματοποίηση των σχεδίων του. Θεώρησε το γεγονός μεμονωμένο ατύχημα γιατί γνώριζε ότι οι Έλληνες με τα προβλήματα που είχαν δεν ήταν σε θέση να επαναλάβουν και να πετύχουν ανάλογο χτύπημα στις ναυτικές του δυνάμεις.

Ο Μιαούλης έγραψε στην Κυβέρνηση:
«Έως ου μακρώθεν είδομεν έκρηξιν
μεγαλωτάτην και εσυμπεράναμεν ότι
αναφθείσα η μπαρουτοθήκη του
Φρουρίου ανέτρεψε τα πάντα ομού με
όλα ίσως τα προς τροφήν και τον
πόλεμον αναγκαία του Αιγυπτιακού
στρατεύματος, εν ήσαν εκεί
αποταμιευμένα» αναφέρεται στην
αναφορά του Μιαούλη, ενώ ο Σαμουέλ
Χάου στον Ημερολόγιό του από τον
αγώνα 1825-1829 αναφέρει: «Περί την
8^η μμ κατά τη διάρκεια
συνταρακτικωτάτου
κανονιοβολισμού ηκούσθη τρομερά
εκπυρσοκρότησις ήτις επί 4
εξακολουθητικώς λεπτά της ώρας
έσειεν ως σεισμός την οικίαν. Προς
στιγμήν δε λαμπρά ζωηρά λάμψις
εφάνη εκτοξευομένη προς τον
ουρανόν η εξακολούθησις της οποίας
ενέφαινεν ότι η έκρηξις κάτι είχε
πυρπολήσει. Το φως δε διήρκεσε και
εζωήρευε επί μίαν ώραν».

ΓΕΡΟΣ ΠΥΡΠΟΛΗΤΗΣ ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ

.....ο καπετάνιος έβαλε μένα
μπουρλοτιέρη. Ναι το θυμούμαι! Όξω στα
Μοθωκόρωνα ούτε καντήλι δεν έφεγγε,
σκοτάδι και νέκρα. Η πούλια έδειχνε
μεσάνυχτα, οι Τουρκαλάδες ροχάλιζαν βαριά
μέσα στα καράβια τους και εμείς επήραμε το
μπουρλότο με το δαυλί στο χέρι. Ζυγώνουμε.
Η φρεγάτα μες στο σκοτάδι έμοιαζε σαν
κανένα θεόρατο κατάμαυρο θηρίο.
Ζυγώνουμε ακόμα, τι καρδιοχτύπι ήταν
εκείνο; Αν μας ένιωθαν ήμασταν χαμένοι.
Μα κοιμόντουσαν βαριά όλοι τους.

Ζυγώνουμε ακόμα και να σου και κολλούμε στο μπουρλότο στη φρεγάδα και οι γάντζοι που 'χε μπρος
μπερδεύτηκαν στα σχοινιά της. Κάνω το σταυρό μου και βάζω τη φωτιά. Εβρόντησαν τα ουράνια, ετράνταξε το
λιμάνι, μα εγώ, παιδί βλέπεις ατζαμής, σάστισα, δεν πήδηξα μες στη βάρκα που έφυγε και έμεινα στο μπουρλότο. Η
κουπαστή τινάχτηκε στον αέρα και νιώθω ένα δυνατό πόνο ψηλά στο ποδάρι μου και βλέπω πως πήρε φωτιά το
κρέας μου και πέφτω στη θάλασσα. Μα τότε έγινε ένα κακό που δεν ματάδαν τα μάτια μου. Η φρεγάδα άναψε
μεμιάς και τινάχτηκε στον αέρα ανάμεσα από κάτι φλόγες κόκκινες, κίτρινες, γαλάζιες που σφύριζαν σαν φίδια.
Πετιούνταν από τη φρεγάδα κομμάτια, κομμάτια, οι Τουρκαλάδες, τα άρμενα, τα κανόνια, αρμένιζαν στον ουρανό
και πέφτοντας περνούσαν πάνω από το κεφάλι μου, έπεφταν τριγύρω μου. Αν με έβρισκε τίποτα θα με άφηνε στον
τόπο. Δος του λοιπόν βουτιές και μακροβούτια, μα βγάζοντας το κεφάλι μου επάνω για να πάρω ανάσα, μες στη
κοσμοχαλασιά εκείνη, είδα μια βάρκα να έρχεται σιγά. Αν είναι τούρκικη είπα θα πάγω μοναχός μου στο φούντο για
να μη με πιάσουν τα σκυλιά. Στο πολεμάρκο με είχαν για χαμένο. Βρε το καϋμένο το παιδί είπαν, χάθηκε. Μα ο Θεός
τους φώτισε και έστειλαν μια βάρκα για να δει. Όταν ζύγωσε και είδα πως ήταν δική μας, έβαλα τις φωνές, γιατί
τριγύρω μου έπλεαν τόσα κεφάλια, κορμιά χαλάσματα και με έβαζαν στη μέση σα να ήταν θυμωμένα μαζί μου και
εγώ τα 'διωχνα για να περάσω που δεν μπορούσαν από μακριά να με δουν, να με γνωρίσουν. Ήρθαν με πήραν και
με πήγανε στο πολεμάρκο.

Ως σχολείο το αναδείξαμε στις 30 Απριλίου 2015 με την παρουσίασή του στο Πολιτιστικό Κέντρο Μεθώνης.....

....την αναπαράσταση μπροστά από την παραλία....

..... το άναμμα ομοιώματος πυρπολικού.....

..... και τη ρίψη πυροτεχνημάτων.

Ο Δήμος Πύλου – Νέστορος δημιούργησε μνημείο για τη Ναυμαχία και από τότε Εορτάζεται ως Τοπική Εθνική Εορτή κάθε χρόνο στις 30 Απριλίου.

